

[Axel Dam.]

vel ikke være det, at det er Nationalbanken og Bankkonsortiet, der har afpresset den højterede Finansminister en saa høj Rente? Det skulde ikke være nødvendigt, synes det mig, i en Situation, hvor Regeringen i Realiteten har Diktatur over Nationalbanken, at lade sig tvinge til at være de private Banker følgagtig i deres lige saa velkendte som for Erhvervslivet skadelige Bestræbelser for at holde Renteniveauet oppe. Tværtimod maatte man kunne forvente, at Regeringen i den nuværende Situation vilde have forstaaet at benytte denne Konvertering til at paavirke Renten i nedadgaaende Retning.

Vi kan derfor, som Forholdene ligger, ikke give Tilslutning til Konverteringen i den her foreliggende Form, men kan naturligvis ikke stemme imod Konverteringen af Statslaanet, som jo skal finde Sted.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg takker de ærede Ordførere for Tilsagnet om Gennemførelse af Lovforslaget i den foreliggende Form. Jeg forstaa ogsaa, at man er villig til at gennemføre det indenfor det Tidsrum, som er nødvendigt af Hensyn til Afsætningen af Obligationerne.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Axel Dam, der talte sidst, og som fremsatte adskillige Bemærkninger om Obligationsskurer og Renten, at man behøver ikke at teoretisere, naar man vil drøfte saadanne Forhold. Man kan blot købe en Avis og læse Børskurserne, saa kan man se, hvad Renten er. Der er ingen Mulighed for at komme udenom Renten, medmindre man vil paalægge Tvangsloan. Jeg ved ikke, om man kunde faa Retspartiet til at stemme for et saadant Loan, men jeg er i hvert Fald sikker paa, at det ikke lader sig gennemføre. Og for øvrigt er Retspartiet altid blandt dem, som taler om Frihed, saa jeg ved ikke, om de i dette Tilfælde vilde gøre nogen Undtagelse. Det ærede Medlem behøver slet ikke at undre sig over det, der er sket her med Hensyn til Renten; han kan blot læse, hvorledes Kursen ligger paa Københavns Børs. Hvis han havde gjort det, før han holdt sin Tale, vilde han sikkert ikke have sagt mere end en Fjerdedel af det, han sagde.

Til de øvrige Ordførere har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Det ærede Medlem Hr. Pinholt mente, at der var nogen Betænkelighed ved at tage dette Konverteringsloan som et kort Loan. Det kan man mene forskelligt om. Jeg er i og for sig enig med det ærede Medlem om, at det

er en Ubehagelighed for Fremtiden. Men jeg tror ikke, at det er muligt for Øjeblikket at fritage Fremtiden for den Ubehagelighed at skulle beskæftige sig med det. Enhver Tid maa løse de Opgaver, som kommer til den, og jeg finder, at den Nedbringelse af den løse Gæld, som allerede er foregaaet ved de Konverteringer, der hidtil er foretaget af Laanene fra Krigstiden, i Virkeligheden har bragt os et betydeligt Skridt fremad. Den kortfristede Gæld er langt mindre, end da vi begyndte paa Konverteringen deraf.

Jeg maa maaske tilføje, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard, der var Ordfører for det konservative Folkeparti, efter at have fremsat adskillige Udtalelser om hele Spørgsmaalet, saa vidt jeg forstod, sluttede med at sige, at han mente, det var rigtigt i dette Øjeblik at optage Laanet som et kortfristet Loan, og jeg kan kun være tilfreds med, at det ærede Medlem ser paa det paa samme Maade som jeg. Jeg ser paa det paa den Maade, at det er det fordelagtigste for Staten at gøre det, og det er den eneste Linie, jeg har valgt ved Bedømmelsen af Situationen.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard mente, at jeg var gaaet udenom Rigsdagen. Nu vil jeg bede det ærede Medlem erindre, hvorledes det plejer at foregaa med Statslaan. Jeg har i alle de Sager, jeg har haft med at gøre, taget det videst mulige Hensyn til Rigsdagen, og det har jeg ogsaa altid gjort, naar der har været Tale om Statslaan. Ønsker det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at der skal indføres en anden Skik med Hensyn til Statslaan, naar der er en socialdemokratisk Finansminister, end naar der er andre, saa er jeg ikke enig med ham, der maa være nogenlunde ensartede Vilkaar.

De Forslag, jeg fremlægger for Rigsdagen om Statslaan, garanterer jeg for, og det tror jeg ogsaa, man skal lade Finansministeren gøre, ellers staa Finansministeren uden noget som helst Ansvar for det. Det var selvfølgelig det nemmeste for Finansministeren at komme til Rigsdagen og sige: Paa hvad Maade skal jeg lave dette Statslaan? Er der ikke nogen, der kan foreslaa noget? Kan ikke det ærede Medlem Hr. Korsgaard eller en anden foreslaa noget? Er der ikke nogen, der kan prøve paa at se, hvordan det ligger, og give mig et godt Raad? — Ja, det var det nemmeste for en Finansminister, men saa kan man jo heller ikke give ham Ansvaret for, hvad han fremlægger.

Jeg tror, at den eneste Maade at anvende er den, som hidtil er anvendt, at